

РЕШЕНИЕ

№ 7422

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **343** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на глава X от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на В. С. Г. от [населено място], чрез адв. Т. Р., срещу Решение № Ц2153-21-136 от 18.12.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане №[ЕГН]/257 от 28.08.2020г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че в обжалваното разпореждането от 28.08.2020г. липсвали изцяло фактически и правни основания. Необосновано не били зачетени осигурителен стаж и осигурителен доход по: Трудова книжка №1384, изд. на 01.03.1975г.; УП-30 №Х.-55/13.01.1992г.; УП-30 №33-3/19.01.2000г. и УП-33-2/19.01.2000г., като липсвал сравнителен материал, който да доказва различия. Сочат се решения на ВАС, с които ВАС категорично е изразил позиция, че при липса на данни във ведомости за заплати, меродавни са данните отразени в трудовата книжка, на която се дава приоритет, като официален удостоверяващ документ, както и се твърди, че поради липсата на зачерквания, изтривания и други външни недостатъци, „не са налице съмнения за незачитане на надлежно оформени трудови стажове“. Жалбоподателят цитира чл. 37 и 39 от АПК във връзка с извода си,

че в определените от закона доказателства „не фигурира съмнението“ на длъжностното лице по ПО, поради което били нарушени основни административноправни принципи. Описаните документи били официални и се ползвали със задължителна доказателствена сила, не било изяснено преструктурирането на държавни фирми. Твърди се още, че не са спазени изискванията за съдържание на индивидуалния административен акт по повод издаденото разпореждане, тъй като липсвали фактическите и правни основания за издаването на разпореждането за отказ за отпускане на пенсия за ОСВ и тези, довели до производство за проверка на документите за осигурителен стаж на жалбоподателят. В жалбата още се твърди, че липсват безспорни доказателства, опровергаващи доказателствената сила на документите, удостоверяващи стажа на жалбоподателят като длъжностното лице по ПО не се е съобразило със способите за доказване в административният процес, които изисквали положително доказване. В мотивите на разпореждането не се съдържали относими факти, които да установяват по безспорен начин, че документите издадени от „Железопътен завод - С.“ и ДФ „С.“ - СМИ „С.“ са нередовни, тъй като липсвал сравнителен материал, съобразно който да се установят различия и други пропуски. Твърди се още от жалбоподателят че липсата на данни в приетата за съхранение в Осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на ДФ „С.“ не представлява юридически факт с правно значение, тъй като доказването в административният процес е положително т.е. липсата на доказателства не оборва съдържанието на представените документи за трудов и осигурителен стаж, които пенсионният орган е бил задължен да зачете на основание §9, ал.1 от ПЗР на КСО. Също не било отчетено обстоятелството, че бил налице отказ за приемане на ведомостите на ДФ „С.“ в пълен обем от длъжностни лица при НОИ. По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и връщане на преписката на административния орган за ново разглеждане при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението. Процесуалният представител на жалбоподателят адв. Р. не претендира разноси.

Ответникът-Директорът на ТП на НОИ-С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. Д. П., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и депозира писмени бележки .

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима, а

разгледана по същество, е неоснователна.

По заявление №2113-21-945 от 07.03.2017г. на В. С. Г. с искане за лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/,с Разпореждане № [ЕГН] от 14.03.2017г. му е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл. 90а, ал. 2 от КСО със срок до 01.12.2019г. След извършени проверки на депозирани от лицето документи за осигурителен стаж с Разпореждане №[ЕГН]/222 от 29.09.2017г. е разпореден отказ за отпускане на лична пенсия за ИОЗ. Със Заявление №2113-21-3085/23.07.2020 г. В. С. Г. е поискал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст/ОСВ/,като е посочил, че всички оригинални документи за стаж и доход е представил със заявлението от 07.03.2017г. С Разпореждане №[ЕГН]/257 от 28.08.2020г. е разпореден отказ за отпускане на исканата пенсия поради зачетен по редовните документи на лицето осигурителен стаж в размер 02 години, 05 месеца и 03 дни.

След обжалване на разпореждането от 28.08.2020г. по жалба №Ц1012-21-793/21.09.2020г. е постановено обжалваното в настоящото производство решение № Ц2153-21-136/18.12.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. – град с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

В съдебно заседание,проведено на 13.04.2021г.,процесуалният представител на ответника е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, на официални документи, представени от В. Г.,като следва:1.Трудова книжка /ТК/№1389,издадена на 01.03.1975г. от Ж.,Г. Д.“ - С. досежно стажа в Ж.“Г.Д.“; удостоверение УП-30№Х.-55/13.01.1992г. издаден от Железопътен завод - С.;удостоверение УП-3№33-3/19.01.2000г.,изд. от ДФ „С.“;удостоверение УП-2 №33-2/19.01.2000г. изд. от ДФ „С.“ за осигурителен доход, придобит на длъжност „бойджия на отливки в леярен цех“ за периода от 01.01.1992г. до 31.12.1999г.

С определения от 13.04.2021г. и 20.05.2021г. съдът е открил производство по оспорване на процесните документи.В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК по безспорен и категоричен начин, се установява следното:

1.Относно Трудова книжка /ТК/№1389,издадена на 01.03.1975г. от Ж.,Г. Д.“ – С. на името на В. Г..

В хода на оспорването съдът установява следното:На стр. 1 в трудовата книжка не е вписан номера на паспорта на В. С. Г.,при оформянето ѝ от държавния Ж. - С. през 1975г.Съдът констатира ,че вписванията в трудовата книжка са били правени периодично, заглавната ѝ страница е оформена 10 години след издаването ѝ - през 1985 г. като е вписан паспорт, издаден на 31.07.1985 г. когато жалбоподателят е бил на възраст 26 години, а не-първият му паспорт с оглед започнатата трудова дейност на 16-годишна възраст.Първият вписан период е от 01.03.1975 г. на длъжност „бойджия отливки в леярен цех" в Ж.. Към посочената дата В. Г. е бил на възраст 16 години и 23 дни. В същото време, в приложимия чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./, чието прилагане през процесния период , се съдържа изрична забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки,

независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато безспорно е извършваната от лицата, назначени на длъжност „бояджия отливки в леярен цех". В тази връзка - с оглед изричната законова забрана, В. Г. не е могъл да работи на вписаната в ТК длъжност предвид възрастта си. Съдът констатира че положеният печат на стр. 11 в ТК, с който на 21.09.1977 г. е оформен първият период в Ж., е вписан само заводът, без запис в него - СО Б.. Такъв запис – СО-Б., има в печата на стр. 13, с който на 31.12.1985 г. е приключен вторият период в Б.-СО „Български държавни железници“ е образувано с Разпореждане на МС №125/16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс - обн., ДВ бр. 68/1976г. от което следва, че печат със запис СО Б. следва да е използван и на 21.09.1977г. На стр. 16 от ТК е вписано наименование на работодателя Ж. „Г. Д.“ от 01.01.1989 г. до 31.12.1990г. На стр. 19 при приключването на третия период в Ж. на 31.12.1991г. е положен печат на Ж. „Г. Д.“. Дейността на Ж. „Г. Д.“ е прекратена на 26.05.1989г. съгласно Решение на МС №50/1989г. с обнародването в ДВ на регистрирането на ДФ „Транстехника“ /направено в бр. 40/26.05.1989г./, прекратяват дейността си изброени правни субекти, включително Ж. „Г. Д.“. Ж. „Г. Д.“ не съществува в правния мир от 26.05.1989г., което изключва да е оформяна ТК три години по-късно с печата на дружеството. Изискването печатът да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието е въведено с чл. 4 от приложимия Указ за печатите и релевантността на това изискване е подчертана в Решение № 8216/25.06.2020 г., постановено по адм. д. № 8922/2019 г., с което ВАС по аналогичен случай приема, че пенсионни документи не могат да се подпечатват „от несъществуващ осигурител". От друга страна, с Решение на МС през януари 1987 г. е създадено СО „Вагоностроене", в чийто състав влиза и Железопътният завод „Г. Д.“, което правоприемство не е вписано в ТК. Видно от приетата като доказателство по делото и неоспорена молба на В. С. Г. от 12.10.1988г. до директора на 4-то районно предприятие на съобщенията, до последната дата молителят е работил като строителен бояджия в О. - С.. Съгласно сключения в тази връзка трудов договор №592 от 31.10.1988г. приет като доказателство по делото и неоспорен, до 31.10.1988 г. В. С. Г. е имал общ трудов стаж в размер 02 месеца. В трудовата книжка този деклариран от В. С. Г. стаж като бояджия в О. - С. липсва, а са вписани без прекъсване стажове в Ж. „Г. Д.“ и в Служба „Чистота“ - [община] с обща продължителност до 1988 г. не декларираните през 1988 г. от лицето 02 месеца, а 11 години, 04 месеца и 20 дни. В трудовата книжка на стр. 18-23, са вписани различни наименования на ДФ „С.“: в графа 1. е посочена ДФ „С.", а в печата - ДФ „С.“. Предвид обстоятелството, че тези наименования са вписани в положени в трудовата книжка печати и щемпели, същите не могат да бъдат определени като техническа грешка, която е допускана в продължение на 08 години - от 01.01.1992 г. до 31.12.1999г. Явно са посочени различни осигурители, досежно които не са представени доказателства за идентичност. В трудовата книжка е вписана длъжност „бояджия на отливки в леярен цех" в ДФ „С.“, какъвто цех фирмата е нямала с оглед дейността си, съгласно съдебното решение от 13.08.1990 г. по гр. д. № 5280/1990 г. за регистрирането й. Леярен цех е имал Ж. „Г. Д.“, а ДФ „С.“ не е негов правоприемник. Според доклада от 07.04.1997 г. на синдика на ДФ „С.“ Г. Т. Х., съдържащ се в делото по несъстоятелност на фирмата и приет и неоспорен като доказателство по настоящото дело, липсват отчетни документи на фирмата в т. 1 на стр. 4 недвусмислено е

подчергана, "липсата на каквато и да е документация" на ДФ „С.“. Тази констатация е потвърдена с приетия като доказателство по делото протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ "С.", съгласно който „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. Установената от съда по несъстоятелността липса на каквато и да е дейност на фирмата към 09.04.1997г. - факт. неоспорен от директора на длъжника, присъствал на събранието на кредиторите, изключва жалбоподателя да е работил в ДФ „С.“ до 31.12.1999г., както е вписано в трудовата му книжка. В трудовата книжка на стр. 12-15 е вписан осигурителен стаж на жалбоподателя в Служба „Чистота“ - В. за периода от 01.01.1986г. до 31.10.1988 г. Видно от Констативен протокол № КП-5-03-00249816/06.04.2017г., през периода 1986г.-1988г. дейността по опазване чистотата на [населено място] се осъществявала от общинско предприятие Б.-„Благоустройство и комунално строителство“, с оглед на което посоченият в ТК осигурител - Служба „Чистота“ - В., не е съществувал през претендиращия период. Този извод не се опровергава от събраното по реда на чл. 192 от ТПК доказателство-писмо №РД21013260ВН-001ВН/02.07.2021г. от [община], дирекция „Управление на човешките ресурси и администрация“, в което не са посочени точно периодите, през които са работили СП „Чистота“, СП Б. и [фирма] - В.. В този смисъл, тезата на процесуалния представител на жалбоподателя, че писмото от [община] доказвало стажа в СП „Чистота“ - [община], е несъстоятелна, още повече, че според получената информация, данни за лицето, ако е работило в предприятието, трябва да има във ведомостите за 02 години - от 01.01.1986 г. до 31.12.1987г. Въпреки че по силата на чл. 154 от ГПК трябва да установи фактите, на които основава исканията си, жалбоподателят не е поискал въз основа на тези ведомости да му бъде издаден образец УП-3. Съдържанието на ТК в частта ѝ на вписан стаж в Служба „Чистота“ - В. се опровергава и от писмо с № 513000-53290/2 от 27.10.2020г. от МВР – СДВР отдел „Български документи за самоличност“, според което по данни от адресната карта на жалбоподателя същият не е променял настоящия си адрес в [населено място] с такъв в [населено място], което изключва възможността да е работил 03 години във В. - от 01.01.1986г. до 31.10.1988г. На 12.10.1988г., преди прекратяването на трудовия си договор със Служба „Чистота“ - [община] /на 31.10.1988 г. според ТК/, В. С. Г. е подал посочената по-горе молба до директора на 4-то районно предприятие на съобщенията, в която пише, че до този момент е работил не в Служба „Чистота“ - [община], където според ТК е продължавал да работи, а като строителен бояджия в О. - С., без придобит към онзи момент трудов стаж./л.119/

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК, съдът приема, че Трудова книжка №1389, издадена на 01.03.1975 г. от Ж. „Г. Д.“, в частта си на удостоверени периоди /за трудов стаж и доход на жалбоподателят/ в Ж. „Г. Д.“, в ДФ „С.“ и в Служба „Чистота“ - [община], е неистински документ по смисъла на чл. 193 от ГПК и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

Относно образец УП-3№33-3/19.01.2000г., изд. от ДФ „С.“ за периода от 01.01.1992г. до 31.12.1999г., на длъжност „бояджия на отливки в леярнен цех“.

В хода на оспорването съдът установява следното: При извършената проверка в приетите в ТП на НОИ С. - град ведомости на ДФ „С.“ е установено, че в същите

липсват данни за жалбоподателя за периода от 01.01.1992 г. до 31.12.1999 г., от което следва, че образецът е издаден в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС. Претендиращият стаж обхваща период и след 01.01.1997г., след която дата задължително следва да са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигуряването на лицето в регистъра на осигурените лица, а такива в случая липсват. В щемпела на издателя на документа и в положения негов печат са вписани различни предприятия - Д.Ф. „С.“ и ДФ „С.“, както е и в трудовата книжка, което категорично не може да бъде техническа грешка, продължаваща от 01.01.1992г. до 19.01.2000г., и следва да бъде съобразено при преценката на образца. В образца не е посочено къде се намират документите, въз основа на които същият е издаден, което е липса на задължителен негов реквизит и пречатства проверката на вписаните в образца данни. Във връзка с посочената длъжност - „бояджия на отливки в леярен цех“, в образца е вписано, че ДФ „С.“-СМИ„С.“ е правоприменник на СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“ съгласно Заповед №54/14.06.1990г. на МИП. Видно от т. 2 от посочената Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, приета като доказателство по делото, образуваната фирма с държавноучастие „С.“ е „правоприменник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Транстехника“ - С., образувана с Решение №50 на Министерския съвет от 1989 г“. Според заповедта ДФ „С.“ „поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Транстехника“ по баланса и към 31 май 1990 г.“ От своя страна, ДФ „Транстехника“ е правоприменник на СО „Вагоностроене“ /ДВ. бр. 40 от 26.05.1989 г./ Във връзка с цитираната заповед, с Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДФ „С.“ като имуществото ѝ, активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“. В тази връзка, ДФ „С.“ /още по-малко - нейното подразделение СМИ „С.“/ не се явява универсален правоприменник нито на цялата фирма „Транстехника“, нито на СО „Вагоностроене“, както е съгласно записа в образца. ДФ „С.“ е правоприменник само на част от фирма „Транстехника“ - на дъщерната ѝ фирма „С.“. От друга страна, видно от решение от 13.08.1990 г. на СГС по гр. д. №5208/1990г. за регистрирането на ДФ „С.“, предметът на дейност на фирмата е: *„проектиране. конструкторска и инженерингова дейност в областта на машиностроенето, хранително-вкусовата промишленост и селското стопанство, с основна сфера на дейност строителство“*. В този смисъл, ДФ „С.“ е създадена като държавна фирма за осигуряване на консултантски инженерно-технически средства за строителство, за изпълнение на проекти и за изграждане на стратегически съоръжения, инфраструктура и промишлени сгради. В дейността на фирмата липсва леене на метали и металообработване, от което следва, че ДФ „С.“ не е имала леярен цех и от нейно име не може да бъде издадено удостоверение за стаж, придобит на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“. Леярен цех е имало в СО „Вагоностроене“, но както бе посочено, ДФ „С.“ не се явява правоприменник нито на СО „Вагоностроене“, нито на ДФ „Транстехника“.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че образец УП-3№33-3/19.01.2000г., изд. от ДФ „С.“ е неистински документ и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по

делото.

Относно образец УП-2№33-2/19.01.2000г. изд. от ДФ „С.“ за осигурителен доход, придобит на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“ за периода от 01.01.1992г. до 31.12.1999 г.

В хода на оспорването съдът установява следното:С Решение от 03.01.1997 г. на СГС по т. д. №10131/1992г. е обявена неплатежоспособността на ДФ „С.“, считано от 31.03.1993 г. и е открито производство по несъстоятелност на фирмата с назначен за временен синдик Г. Т. Х.. Последният в свой доклад до съда от 07.04.1997г. пише, че *„тази фирма съществува де юре , но де факто я няма“* и че по сведения на Щ. Щ. и главната счетоводителка В. Т. *„почти цялото имуществото на предприятието е продадено с решение на Управителния съвет“*. Тези установени с писмени доказателства обстоятелства опровергават данните в образеца, че жалбоподателят е работил до 31.12.1999 г. в леярен цех, какъвто ДФ „С.“ не е имала, и е получавал месечни възнаграждения, значително надвишаващи средномесечните за страната.Според посочения доклад от 07.04.1997 г. на синдика на ДФ „С.“, след 1995 г. дружеството дори не е съставяло баланс, *„тъй като предприятието е прекратило дейността си“*, а в образеца са посочени редовно изплащани на жалбоподателя възнаграждения във висок размер до 31.12.1999 г. В образеца също е налице несъответствие между името на осигурителя, вписано в щемпела, и това в печата.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че образец УП-2№33-2/19.01.2000г.,изд. от ДФ „С.“ е неистински документ по смисъла на чл. 193 от ГПК и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

Относно образец УП-30 № Х.-55/13.01.1992г. издаден от Железопътен завод - С..

В хода на оспорването съдът установява следното:Образецът е подпечатан през 1992г. с печат на Ж. „Г. Д.“ - С., а както бе посочено, Ж. „Г. Д.“ съществува до 26.05.1989г.Релевантна е разликата между наименованието на предприятието, вписано като издател на образеца - Железопътен завод - С., и наименованието на предприятието, с чийто печат образецът е подпечатан - Ж. „Г. Д.“ - С., която е недопустима при правилно и законосъобразно издаден документ.В образеца не е посочено къде се намират разплащателните ведомости, на основание на които същият е издаден, което се явява липса на изискуем реквизит и пречатства последваща проверка.Според образеца до 31.12.1985 г. В. С. Г. има стаж в размер 08 години. 06 месеца и 20 дни на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“ в Ж. „Г. Д.“ - С.. Тези данни се оборват от посочената по-горе молба на В. С. Г. от 12.10.1988г. до директора на 4-то районно предприятие на съобщенията, според която до 12.10.1988г. лицето е работило не като бояджия на отливки в леярен цех в Ж., както е вписано в образеца, а като строителен бояджия в О. – С. както и от Трудов

договор № 592 от 31.10.1988 г., според който към 31.10.1988 г. В. С. Г. има общ трудов стаж в размер 02 месеца, а не повече от 08 години, както е според образеца.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че образец УП-30 № Х.-55/13.01.1992 г. издаден от Железопътен завод - С. е неистински документ по смисъла на чл. 193 от ГПК и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното:

Към датата на подаденото заявление В. С. Г. е на възраст 61 години и 05 месеца и 15 дни. Въз основа на представените редовни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 2 години и 5 месеца и 03 дни.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/257 от 28.08.2020г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1-2 от КСО и чл.69б от КСО.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че досежно документите, издадени от Ж. и от ДФ „С.“/1975г. и 1992г./, е изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО с което „се погасява правото да се оспорва и оборва

съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП.КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендирания 10-годишен давностен срок.Посоченият в жалбата чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт.

Неправилно от жалбоподателя се тълкува и разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Разпоредбата приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО,а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата.Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

При липсата на редовни документи по чл.40 от НПОС за жалбоподателя е налице възможност да установи спорния осигурителен стаж по исков ред съгласно Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева ,съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП,като съдът се съобрази с проведените о.с.з и сложността на делото,както и становището на страните.

Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Г. от [населено място], чрез адв. Т. Р., срещу Решение Ц2153-21-136 от 18.12.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане №[ЕГН] от 28.08.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/.

ОСЪЖДА В. С. Г. [ЕГН] от@@22@[жк]бл.32А вх.А ет.8 ап.23 да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150/сто и петдесет/ лева,съставляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение .

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

съдия :